

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Κανονισμός 864/2007 («Ρώμη II») εντάσσεται στη γενικότερη τάση ομοιομορφοποίησης των κανόνων Ιδιωτικού Διεθνούς Δικαίου εντός της ΕΕ. Ακολουθώντας τα βήματα στο πλαίσιο του δικονομικού διεθνούς δικαίου, ιδίως μετά τη θέσπιση των δικαιοδοτικής φύσεως Κανονισμών 44/2001 («Βρυξέλλες Ι») και 2201/2003 («Βρυξέλλες ΙΙα»), ο ΚανΠ II λειτουργεί παραπληρωματικά προς την κατά το χρόνο θεσμοθέτησής του ισχύουσα Σύμβαση της Ρώμης, η οποία αντικαταστάθηκε προσφάτως από τον Κανονισμό 593/2008 («Ρώμη Ι»). Με τον τρόπο αυτό διαμορφώνεται ένα ενιαίο *corpus* ενωσιακών κανόνων σύγκρουσης, οι οποίοι καλούνται να συγκεκριμενοποιήσουν το εφαρμοστέο δίκαιο επί ενοχικών σχέσεων με στοιχεία αλληλοδαπάνησης. Η συγκεκριμένη ρυθμιστική προσέγγιση εγγυάται την ασφάλεια δικαίου και την προβλεψιμότητα των λύσεων, σφυρηλατεί την ομοιομορφία ως προς το αποτέλεσμα της δικαιοδοτικής κρίσεως και κατ' επέκταση διευκολύνει την κινητικότητα δικαστικών αποφάσεων εντός της ΕΕ.

Το παρόν έργο επιχειρεί την πρώτη εις βάθος ανάλυση του νέου νομοθετήματος, φιλοδοξώντας να παράσχει καθοδήγηση τόσο ως προς την ερμηνεία, όσο και ως προς τη δογματική διάπλησή του. Για το λόγο αυτό, ο συλλογικός τόμος απευθύνεται αφενός σε δικαστές ή δικηγόρους, παρέχοντας σε αυτούς σαφείς απαντήσεις ως προς τα ανακύπτοντα ζητήματα υπό το φως των αρχών και των παραδοχών της υφιστάμενης νομολογίας. Αφετέρου, απευθύνεται και σε θεωρητικούς, εξετάζοντας τις νομοπαρασκευαστικές διεργασίες και αναλύοντας τις δογματικές προσεγγίσεις που εμφιλοχωρούν σε κάθε επιμέρους πρόβλεψη. Με τον τρόπο αυτό, καλύπτεται ένα σημαντικό κενό στην ελληνική βιβλιογραφία επί ενός πρόσφατου νομοθετήματος, το οποίο δεν έχει τύχει ακόμη της δέουσας θεωρητικής και νομολογιακής αντιμετώπισης.

Από το σημείο αυτό θα θέλαμε να απευθύνουμε τις θερμές μας ευχαριστίες στους συγγραφείς των συμβολών για την πρόθυμη ανταπόκρισή τους και τις εμπειριστατωμένες αναλύσεις των επιμέρους προβλέψεων του Κανονισμού 864/2007. Πολλές ευχαριστίες προσήκουν και στον εκδοτικό οίκο Π. Ν. Σάκκουλα «Δίκαιο & Οικονομία» για την άψογη συνεργασία, τη διαρκή αρωγή και την άρτια έκδοση του παρόντος έργου.

Αθήνα, Οκτώβριος 2013

Οι Επιμελητές

Άγγελος Π. Μπώλος
Δημήτριος-Παναγιώτης Λ. Τζάκας

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 11ης Ιουλίου 2007 για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενochές («Ρώμη II»)

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 61 στοιχείο γ) και το άρθρο 67,

την πρόταση της Επιτροπής,

τη γνώμη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής,¹

Αποφασίζοντας σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 251 της συνθήκης, υπό το πρίσμα του κοινού κειμένου που ενέκρινε η επιτροπή συνδιαλλαγής στις 25 Ιουνίου 2007,²

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

(1) Η Κοινότητα έχει θέσει ως στόχο τη διατήρηση και ανάπτυξη χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Για την προοδευτική δημιουργία του χώρου αυτού, η Κοινότητα πρέπει να θεσπίσει μέτρα στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε αστικές υποθέσεις με διασυνοριακές συνέπειες, στο μέτρο που είναι αναγκαίο για την ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς.

(2) Σύμφωνα με το άρθρο 65 στοιχείο β) της συνθήκης, στα μέτρα αυτά συγκαταλέγονται και όσα ευνοούν τη συμβατότητα των κανόνων που εφαρμόζονται στα κράτη μέλη όσον αφορά τη σύγκρουση νόμων και δικαιοδοσίας.

(3) Κατά τη σύνοδό του στο Τάμπερε, στις 15 και 16 Οκτωβρίου 1999, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ενέκρινε την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών και άλλων αποφάσεων οργάνων της δικαστικής εξουσίας, ως ακρογωνιαίο λίθο της δικαστικής συνεργασίας σε αστικές υποθέσεις, και κάλεσε το Συμβούλιο και την Επιτροπή να υιοθετήσουν πρόγραμμα μέτρων για την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης.

(4) Στις 30 Νοεμβρίου 2000 το Συμβούλιο υιοθέτησε κοινό πρόγραμμα μέτρων της Επιτροπής και του Συμβουλίου για την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις.³ Σύμφωνα με το πρόγραμμα αυτό, τα μέτρα εναρμόνισης των κανόνων περί σύγκρουσης δικαίων μπορούν να συμβάλουν στην προώθηση της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων.

1. ΕΕ C 241 (28.9.2004) 1.

2. Γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 6ης Ιουλίου 2005 (ΕΕ C 157 Ε [6.7.2006] 371), κοινή θέση του Συμβουλίου της 25^{ης} Σεπτεμβρίου 2006 (C 289 Ε [28.11.2006] 68), θέση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 18^{ης} Ιανουαρίου 2007 (δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα), νομοθετικό ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 10^{ης} Ιουλίου 2007 και απόφαση του Συμβουλίου της 28^{ης} Ιουνίου 2007.

3. ΕΕ C 12 (15.1.2001) 1.

Εισαγωγή

(5) Το Πρόγραμμα της Χάγης,⁴ το οποίο εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στις 5 Νοεμβρίου 2004, κάλεσε τα κράτη μέλη να συνεχίσουν δυναμικά τις εργασίες σχετικά με τους κανόνες περί σύγκρουσης νόμων όσον αφορά εξωσυμβατικές ενοχές («Ρώμη II»).

(6) Η ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς προϋποθέτει, για τη βελτίωση της δυνατότητας πρόβλεψης της έκβασης των διαφορών, της ασφάλειας του εφαρμοστέου δικαίου και της ελεύθερης κυκλοφορίας των δικαστικών αποφάσεων, ότι οι κανόνες περί σύγκρουσης δικαίων που ισχύουν στα κράτη μέλη ορίζουν ως εφαρμοστέο το αυτό εθνικό δίκαιο ανεξαρτήτως του κράτους ενώπιον των δικαστηρίων του οποίου ασκείται η αγωγή.

(7) Το ουσιαστικό πεδίο εφαρμογής και οι διατάξεις του παρόντος κανονισμού θα πρέπει να συνάδουν προς τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις⁵ («Βρυξέλλες I») και προς τα νομοθετήματα σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές.

(8) Ο παρών κανονισμός θα πρέπει να εφαρμόζεται ασχέτως του είδους του επιληφθέντος δικαστηρίου.

(9) Στις αξιώσεις που απορρέουν από πράξεις τελούμενες κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας (*acta iure imperii*) θα πρέπει να περιλαμβάνονται αξιώσεις κατά υπαλλήλων που ενεργούν εξ ονόματος του κράτους καθώς και η ευθύνη για πράξεις δημοσίων αρχών, συμπεριλαμβανομένης της ευθύνης δημοσίων λειτουργιών. Τα θέματα αυτά θα πρέπει, επομένως, να εξαιρεθούν του πεδίου εφαρμογής του παρόντος κανονισμού.

(10) Οι οικογενειακές σχέσεις θα πρέπει να περιλαμβάνουν τις συγγενικές σχέσεις εξ αίματος ή εξ αγχιστείας, σε ευθεία ή πλάγια γραμμή καθώς και τις σχέσεις των συζύγων. Η μεία του άρθρου 1, παράγραφος 2, σε σχέσεις που παράγουν παρόμοια αποτελέσματα με τον γάμο και άλλες οικογενειακές σχέσεις θα πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους του επιληφθέντος δικαστηρίου.

(11) Η έννοια της εξωσυμβατικής ενοχής ποικίλλει ανάλογα στα κράτη μέλη. Επομένως, για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού οι εξωσυμβατικές ενοχές θα πρέπει να νοηθούν ως αυτοτελής έννοια. Οι κανόνες σύγκρουσης νόμων που θεσπίζει ο παρών κανονισμός διέπουν επίσης και τις εξωσυμβατικές ενοχές από αντικειμενική ευθύνη.

(12) Το εφαρμοστέο δίκαιο θα πρέπει επίσης να διέπει το ζήτημα του καταλογισμού σε περίπτωση αδικοπραξίας.

(13) Ο κίνδυνος στρεβλώσεων του ανταγωνισμού μεταξύ διαδίκων στην Κοινότητα μπορεί να αποφευχθεί με τη θέσπιση ενιαίων κανόνων, οι οποίοι εφαρμόζονται ανεξαρτήτως του δικαίου το οποίο ορίζουν ως εφαρμοστέο.

(14) Η απαίτηση ασφάλειας δικαίου και η ανάγκη απονομής της δικαιοσύνης σε συγκεκριμένες περιπτώσεις αποτελούν ουσιώδη στοιχεία του χώρου δικαιοσύνης. Ο παρών κανονισμός καθορίζει τους κατάλληλότερους συνδυαστικούς παράγοντες για την επίτευξη των στόχων αυτών. Συνεπώς, ο παρών κανονισμός καθορίζει τον γενικό κανόνα, αλλά και συγκεκριμένους κανόνες και, σε ορισμένες διατάξεις, «ρήτρες διαφυγής», που καθιστούν δυνατή την παρέκκλιση από τους εν λόγω κανόνες εφόσον είναι σαφές από όλες τις περιστάσεις της υπόθεσης ότι η αδικοπραξία/το αδίκημα συνδέεται προφανώς στενότερα με άλλη χώρα. Έτσι,

4. EE C 53 (3.3.2005) 1.

5. EE L 12 (16.1.2001) 1. Κανονισμός όπως τροποποιήθηκε τελευταία με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1791/2006 (EE L 363 [20.12.2006] 1).

αυτό το σύνολο κανόνων συνιστά εύκαμπτο πλαίσιο κανόνων σύγκρουσης νόμων. Επίσης δίνει τη δυνατότητα στο επιληφθέν δικαστήριο να χειριστεί την κάθε υπόθεση καταλλήλως.

(15) Παρά το γεγονός ότι η εφαρμογή της αρχής του *lex loci delicti commissi* αποτελεί τη βασική λύση όσον αφορά τις εξωσυμβατικές ενοχές στο σύνολο σχεδόν των κρατών μελών, η αρχή αυτή δεν εφαρμόζεται πάντα με τον ίδιο τρόπο σε περίπτωση διασποράς των στοιχείων της υπόθεσης σε περισσότερες χώρες. Αυτή η κατάσταση αποτελεί πηγή αβεβαιότητας για το εφαρμοστέο δίκαιο.

(16) Η ύπαρξη ενιαίων κανόνων αναμένεται να βελτιώσει την προβλεψιμότητα των δικαστικών αποφάσεων και να εξασφαλίσει εύλογη ισορροπία μεταξύ των συμφερόντων του φορομένου ως υπαίτιου και του ζημιωθέντος. Η σύνδεση με τη χώρα στην οποία επήλθε η άμεση ζημία (*lex loci damni*) εξισορροπεί κατά δίκαιο τρόπο τα συμφέροντα του φορομένου ως υπαίτιου και του ζημιωθέντος, και επίσης αντικατοπτρίζει τον σύγχρονο τρόπο προσέγγισης του ζητήματος της αστικής ευθύνης καθώς και την ανάπτυξη των συστημάτων αντικειμενικής ευθύνης.

(17) Το εφαρμοστέο δίκαιο θα πρέπει να ορίζεται βάσει του τόπου επέλευσης της ζημίας, ασχέτως της χώρας ή των χωρών όπου θα μπορούσαν να επέλθουν οι έμμεσες συνέπειες. Συνεπώς, σε περιπτώσεις προσωπικής ή περιουσιακής ζημίας, η χώρα επέλευσης της ζημίας θα πρέπει να είναι η χώρα στην οποία επήλθε η προσωπική ή η περιουσιακή ζημία, αντιστοίχως.

(18) Ο γενικός κανόνας του παρόντος κανονισμού θα πρέπει να είναι η αρχή «*lex loci damni*» που προβλέπει το άρθρο 4 παράγραφος 1. Το άρθρο 4 παράγραφος 2 θα πρέπει να νοείται ως παρέκκλιση από τη γενική αυτή αρχή. Στο πλαίσιο της διάταξης αυτής, καθιερώνεται ως ειδικό συνδετικό στοιχείο η συνήθης διαμονή των μερών στην αυτή χώρα. Το άρθρο 4 παράγραφος 3 θα πρέπει να νοείται ως «ρήτρα διαφυγής» από το άρθρο 4 παράγραφοι 1 και 2, όταν από όλες τις περιστάσεις της υπόθεσης συνάγεται σαφώς ότι η αδικοπραξία έχει προδήλως στενότερη σύνδεση με άλλη χώρα.

(19) Θα πρέπει να προβλεφθούν ειδικοί κανόνες για ειδικές αδικοπραξίες για τις οποίες ο γενικός κανόνας αδυνατεί να διασφαλίσει την εύλογη ισορροπία μεταξύ των σχετικών συμφερόντων.

(20) Όσον αφορά την ευθύνη λόγω ελλειψμάτων προϊόντων, ο κανόνας σύγκρουσης νόμων θα πρέπει να ανταποκρίνεται στους στόχους της δίκαιης κατανομής των κινδύνων που ενυπάρχουν σε μία σύγχρονη κοινωνία υψηλής τεχνολογίας, της προστασίας της υγείας των καταναλωτών, της προώθησης της καινοτομίας, της εξασφάλισης ανταγωνισμού χωρίς στρεβλώσεις και της διευκόλυνσης των εμπορικών συναλλαγών. Η δημιουργία μιας ιεραρχικής κλίμακας συνδετικών στοιχείων, σε συνδυασμό με ρήτρα προβλεψιμότητας, αποτελεί ισορροπημένη λύση σε σχέση με τους στόχους αυτούς. Το πρώτο στοιχείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη είναι το δίκαιο της χώρας στην οποία ο ζημιωθείς είχε τη συνήθη κατοικία του κατά τον χρόνο επέλευσης της ζημίας, εφόσον το προϊόν διτιθέτο στην αγορά της εν λόγω χώρας. Τα λοιπά στοιχεία προβλεπόμενης ιεραρχικής κλίμακας ενεργοποιούνται αν το προϊόν δεν διτιθέτο στην αγορά της χώρας αυτής, με την επιφύλαξη του άρθρου 4 παράγραφος 2 και της ενδεχόμενης προδήλως στενότερης σύνδεσης με άλλη χώρα.

(21) Ο ειδικός κανόνας του άρθρου 6 δεν αποτελεί εξαίρεση του γενικού κανόνα του άρθρου 4 αλλά μάλλον διευκρίνισή του. Όσον αφορά τον αθέμιτο ανταγωνισμό, ο κανόνας σύγκρουσης νόμων θα πρέπει να προστατεύει τους ανταγωνιστές, τους καταναλωτές και το ευρύ κοινό και να εξασφαλίζει την ομαλή λειτουργία της οικονομίας αγοράς. Η καθιέρωση ως εφαρμοστέου δικαίου του δικαίου της χώρας στην οποία θίγονται ή ενδέχεται να θιγούν σχέσεις ανταγωνισμού ή τα συλλογικά συμφέροντα των καταναλωτών ικανοποιεί γενικά αυτούς τους στόχους.

Εισαγωγή

(22) Οι εξωσυμβατικές ενοχές που απορρέουν από περιορισμούς του ανταγωνισμού, περιπτώσεις τις οποίες αφορά το άρθρο 6 παράγραφος 3, θα πρέπει να καλύπτουν παραβάσεις τόσο του εθνικού όσο και του κοινοτικού δικαίου περί ανταγωνισμού. Το εφαρμοστέο δίκαιο στις εν λόγω εξωσυμβατικές ενοχές θα πρέπει να είναι το δίκαιο της χώρας της οποίας η αγορά εθίγη ή είναι πιθανό να θιγεί. Όταν η αγορά εθίγη ή είναι πιθανό να θιγεί σε πλείονες χώρες, ο ενάγων θα πρέπει να μπορεί, υπό ορισμένες περιστάσεις, να βασίσει την αγωγή του στο δίκαιο του επιληφθέντος δικαστηρίου.

(23) Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, η έννοια του περιορισμού του ανταγωνισμού θα πρέπει να καλύπτει απαγορεύσεις συμφωνιών μεταξύ επιχειρήσεων, αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και εναρμονισμένες πρακτικές οι οποίες έχουν ως σκοπό ή αποτέλεσμα την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη στρέβλωση του ανταγωνισμού εντός κράτους μέλους ή εντός της εσωτερικής αγοράς, καθώς και απαγορεύσεις κατάχρησης δεσπόζουσας θέσης εντός κράτους μέλους ή εντός της εσωτερικής αγοράς, όταν οι ανωτέρω συμφωνίες, αποφάσεις, εναρμονισμένες πρακτικές ή καταχρήσεις απαγορεύονται από τα άρθρα 81 και 82 της συνθήκης ή από το νόμο κράτους μέλους.

(24) Η «περιβαλλοντική ζημία» θα πρέπει να νοηθεί ως καλύπτουσα την αρνητική μεταβολή φυσικών πόρων, όπως τα ύδατα, το έδαφος ή ο αέρας, ή την επιδείνωση μιας λειτουργίας που επιτελείται από αυτούς τους φυσικούς πόρους προς όφελος άλλου φυσικού πόρου ή του κοινού, ή τη μείωση της ποικιλότητας μεταξύ των ζώντων οργανισμών.

(25) Όσον αφορά τις προσβολές του περιβάλλοντος, το άρθρο 174 της συνθήκης, το οποίο προβλέπει υψηλό επίπεδο προστασίας και θεμελιώνεται στις αρχές της προφύλαξης και της προληπτικής δράσης, στην αρχή της επανόρθωσης κατά προτεραιότητα στην πηγή, και στην αρχή «ο ρυπαίνων πλήρωνει», δικαιολογεί πλήρως την προσφυγή στην αρχή της εύνοιας του ζημιωθέντος. Το χρονικό σημείο κατά το οποίο το πρόσωπο που ζητά αποζημίωση μπορεί να επιλέγει το εφαρμοστέο δίκαιο θα πρέπει να καθορίζεται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους του επιληφθέντος δικαστηρίου.

(26) Όσον αφορά τις προσβολές των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, θα πρέπει να τηρείται η αρχή «*lex loci protectionis*», η οποία αναγνωρίζεται παγκοσμίως. Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, ο όρος «δικαιώματα διανοητικής ιδιοκτησίας» θα πρέπει να ερμηνεύεται, παραδείγματος χάριν, ως το δικαίωμα του δημιουργού, τα συγγενικά δικαιώματα, το *sui generis* δικαίωμα για την προστασία των βάσεων δεδομένων καθώς και τα δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας.

(27) Η ακριβής έννοια της συλλογικής δράσης, όπως η απεργία ή η ανταπεργία, διαφέρει από κράτος σε κράτος και διέπεται από τους εσωτερικούς κανόνες του κάθε κράτους. Για τον λόγο αυτό και προς προστασία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των εργοδοτών και των εργαζομένων, ο παρών κανονισμός προβλέπει την εφαρμογή του δικαίου της χώρας στην οποία έλαβε χώρα η συλλογική δράση.

(28) Ο ειδικός κανόνας περί συλλογικής δράσης του άρθρου 9 δεν θίγει τις προϋποθέσεις άσκησης της εν λόγω δράσης σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο ούτε το νομικό καθεστώς των συνδικαλιστικών οργανώσεων ή των αντιπροσωπευτικών οργανώσεων των εργαζομένων όπως προβλέπεται στο δίκαιο των κρατών μελών.

(29) Θα πρέπει να προβλεφθούν ειδικοί κανόνες όταν η ζημία προκαλείται από πράξη η κατάσταση που δεν συνιστά αδικοπραξία, όπως ο αδικαιολόγητος πλουτισμός, η διοίκηση αλλοτριών και η ευθύνη κατά τις διαπραγματεύσεις (*culpa in contrahendo*).

(30) Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, η ευθύνη κατά τις διαπραγματεύσεις (*culpa in contrahendo*) είναι αυτοτελής έννοια και δεν θα πρέπει να ερμηνεύεται κατ' ανά-

γκν σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο. Η έννοια αυτή θα πρέπει να περιλαμβάνει την αθέτηση της υποχρέωσης γνωστοποίησης και τη διακοπή των διαπραγματεύσεων για τη σύναψη της σύμβασης. Το άρθρο 12 περικλείει μόνον τις εξωσυμβατικές εννοχές που συνδέονται άμεσα με τις συζητήσεις που πραγματοποιούνται πριν από τη σύναψη της σύμβασης. Τούτο σημαίνει ότι, εάν κατά τις διαπραγματεύσεις επέλθει προσωπική ζημία, θα πρέπει να εφαρμοσθεί το άρθρο 4 ή άλλες συναφείς διατάξεις του παρόντος κανονισμού.

(31) Προκειμένου να γίνει σεβαστή η αρχή της αυτονομίας των μερών και να ενισχυθεί η ασφάλεια δικαίου, τα μέρη θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα επιλογής του εφαρμοστέου στην εξωσυμβατική εννοχή δικαίου. Η εν λόγω επιλογή θα πρέπει να εκφράζεται ή να συνάγεται με αρκετή βεβαιότητα από τις συνθήκες της υπόθεσης. Το δικαστήριο, όταν διαπιστώνει την ύπαρξη της συμφωνίας πρέπει να σέβεται την πρόθεση των μερών. Η προστασία των ασθενεστέρων συμβαλλομένων θα πρέπει να εξασφαλισθεί με την καθιέρωση ορισμένων προϋποθέσεων υπό τις οποίες θα είναι δυνατή η επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου.

(32) Λόγοι δημοσίου συμφέροντος δικαιολογούν την αναγνώριση στα δικαστήρια των κρατών μελών της δυνατότητας να κάνουν χρήση, εκτάκτως, εξαιρέσεως για λόγους δημόσιας τάξεως και υπερισχύοντος δεσμευτικού κανόνος. Συγκεκριμένα, η εφαρμογή διάταξης νόμου, οριζομένου από τον παρόντα κανονισμό, που θα είχε ως αποτέλεσμα την επιδίκαση υπερβολικής μη αντισταθμιστικής αποζημίωσης, αποζημίωσης παραδειγματικού χαρακτήρα ή αποζημίωσης με χαρακτήρα κύρωσης, ή δύναται, ανάλογα με την περίπτωση και την έννομο τάξη του κράτους μέλους του επιληφθέντος δικαστηρίου, να θεωρηθεί ότι αντίκειται προς την δημόσια τάξη του δικάζοντος δικαστηρίου.

(33) Βάσει των σημερινών εθνικών κανόνων περί αποζημίωσης θυμάτων οδικών ατυχημάτων, όταν προσδιορίζει το ύψος της αποζημίωσης για σωματική βλάβη σε ατυχήματα που έγιναν σε άλλο κράτος μέλος, και όχι σε αυτό της συνήθους κατοικίας του θύματος, το επιληφθέν δικαστήριο θα πρέπει να συνεκτιμήσει όλες τις οικείες πραγματικές περιστάσεις του θύματος, και ιδίως τις πραγματικές του βλάβες, και τα έξοδα ιατρικής περίθαλψης και αποκατάστασης του.

(34) Προκειμένου να επιτευχθεί εύλογη ισορροπία μεταξύ των μερών, επιβάλλεται να λαμβάνονται προσεκτικώς υπόψη οι κανόνες ασφάλειας και συμπεριφοράς που ισχύουν στη χώρα στην οποία διεπράχθη η ζημιογόνος πράξη, ακόμα και στην περίπτωση που η εξωσυμβατική εννοχή διέπεται από το δίκαιο άλλης χώρας. Ο όρος «κανόνες ασφάλειας και συμπεριφοράς» θα πρέπει να ερμηνεύεται ως αναφερόμενος σε όλες τις ρυθμίσεις που αφορούν θέματα ασφάλειας και συμπεριφοράς, συμπεριλαμβανομένων, παραδείγματος χάριν, των κανόνων οδικής ασφάλειας σε περίπτωση ατυχήματος.

(35) Θα πρέπει να αποφεύγεται η διασπορά των κανόνων περί σύγκρουσης δικαίων μεταξύ διαφόρων νομικών πράξεων καθώς και οι διαφορές μεταξύ των κανόνων αυτών. Ωστόσο, ο παρών κανονισμός δεν αποκλείει τη δυνατότητα συμπερίληψης, στο πλαίσιο διατάξεων κοινοτικού δικαίου, κανόνων περί σύγκρουσης δικαίων που αφορούν ειδικά θέματα. Ο παρών κανονισμός δεν θα πρέπει να θίγει την εφαρμογή άλλων πράξεων που θεσπίζουν διατάξεις οι οποίες σκοπό έχουν να συμβάλουν στην ορθή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς κατά τον βαθμό που δεν μπορούν να εφαρμοσθούν σε συνδυασμό με το δίκαιο που ορίζεται δυνάμει των κανόνων του παρόντος κανονισμού. Η εφαρμογή διατάξεων της εφαρμοστέας νομοθεσίας, η οποία καθορίζεται κατά τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού, δεν θα πρέπει να περιορίζει την ελεύθερη κυκλοφορία αγαθών και υπηρεσιών, όπως ρυθμίζεται με την κοινοτική νομοθεσία, όπως την οδηγία 2000/31/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 2000, για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοι-